

LA FILLA EXCELSA DE SIÓ

pel papa JOAN PAU II

Amb el misteri de l'assumpció al cel, s'han acomplert definitivament en Maria tots els efectes de l'únic mediació *del Crist Redemptor del món i Senyor ressuscitat*: «Pel Crist tots tornaran a la vida. Cadascú, però, en l'ordre que li correspon: primer el Crist, com a primícies; després els qui seran del Crist, a l'hora del seu adveniment». En el misteri de l'assumpció s'expressa la fe de l'Església, segons la qual Maria «està també íntimament unida» al Crist perquè, encara que com a mare-verge li estava singularment unida *en la seva primera vinguda*, per la seva cooperació constant amb ell ho estarà també a l'espera de la segona; «redimida d'una manera eminent, en previsió dels mèrits del seu Fill», ella té també aquella funció pròpia de la mare, de mitjancera de clemència *en la vinguda definitiva*, quan tots els del Crist reviuran i «el darrer enemic destruït serà la Mort».

A aquest exalçament de la «Filla excelsa de Sió», mitjançant l'assumpció al cel, hi està unit el misteri de la seva glòria eterna. En efecte, la Mare del Crist és glorificada com a «Reina universal». Aquella que en l'anunciació es definí com a «esclava del Senyor» fou durant tota la seva vida terrena fidel a allò que aquest nom expressa, i així confirmà que era una veritable «deixebla» del Crist, el qual subratlla intensament el caràcter de servei de la seva pròpia missió: el Fill de l'home «no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat per una multitud. Per això Maria ha estat la primera entre aquells qui, «servint el Crist també en els altres, menen els seus germans amb humilitat i paciència al Rei, el servei del qual equival a regnar», i ha aconseguit plenament aquell «estat de llibertat reial» propi dels deixebles del Crist: servir vol dir regnar! [...]

El Concili Vaticà II, seguint la Tradició, ha donat nova llum sobre el paper de la Mare del Crist en la vida de l'Església. «La benaurada Verge, pel do... de la maternitat divina, amb la qual està unida al Fill Redemptor, i per singulars gràcies i dons, es troba unida també íntimament a l'Església. *La Mare de Déu és tipus de l'Església*, és a saber: en l'ordre de la fe, de la caritat i de la perfecta unió amb el Crist». [...]

Gràcies a aquest vincle especial que uneix la Mare del Crist amb l'Església, *esdevé més clar el misteri d'aquella «dona»* que, des dels primers capítols del Gènesi fins a l'Apocalipsi, acompanya la revelació del disseny salvífic de Déu respecte a la humanitat. Ja que Maria, present a l'Església com a Mare del Redemptor, participa maternalment en aquella «dura batalla contra el poder de les tenebres», que es desenvolupa al llarg de tota la història humana. I per aquesta identificació seva eclesial amb la «dona vestida de sol», es pot afirmar que «l'Església en la benaurada Verge ja ha arribat a la perfecció per la qual es presenta sense taca ni arruga»; per això, els cristians, alçant amb fe els ulls vers Maria al llarg de llur pelegrinatge terrenal, «encara s'esforcen per créixer en santedat». Maria, l'excelsa filla de Sió, ajuda tots els fills —arreu on viuen i de la forma que viuen— *a trobar en el Crist el camí vers la casa del Pare*.

L'Església, doncs, al llarg de tota la seva vida, manté amb la Mare de Déu un vincle que comprèn, en el misteri salvífic, el passat, el present i l'esdevenidor, i la venera com a Mare espiritual de la humanitat i advocada de la gràcia.